

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4573/2020
11.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Игор Комљеновић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Мирјана Миљковић адвокат из ..., ради неоснованог обogaћења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2681/19 од 14.05.2020. године, у седници већа одржаној 11.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2681/19 од 14.05.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2681/19 од 14.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Младеновцу, Судска јединица у Сопоту П 1255/2017 од 03.12.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужили по основу неоснованог обogaћења исплати, за период од децембра 2014. године закључно са новембром 2017. године, за сваки месец износ од по 20.000,00 динара са законском затезном каматом од доспелости па до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужила да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 41.400,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2681/19 од 14.05.2020. године, ставим првим изреке, одбијена је жалба тужиле као неоснована и потврђена пресуда Основног суда у Младеновцу, Судска јединица у Сопоту П 1255/17 од 03.12.2018. године. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиле и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013 - УС, 74/2013-УС, 55/2014 и 87/2018, у даљем тексту ЗПП), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиље као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, нити за уједначавање судске праксе, односно новим тумачењем права, а имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева. У нижестепеним пресудама изражен је правни став да тужиља, као сувласник - недржалац, нема право на накнаду за коришћење непокретности од сувласника – држаоца, у ситуацији када тужиља, након правноснажности пресуде којом је расправљена брачна тековина парничних странака и којом је исходвала право својине на предметној непокретности и обавезу туженог да јој исту преда у судржавину, није захтевала деобу нити уређење начина коришћења непокретности, односно када није показала намеру да ствар користи. С друге стране, тужени, као држалац – корисник непокретности није у обавези да накнади вредност користи коју је имао од упоребе предметне непокретности када његово понашање није противправно. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова не захтевају ново тумачење права, а тужиља није уз ревизију доставила правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или сличној чињеничној и правној ситуацији.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужиља је тужбу у овој правној ствари поднела 06.12.2017. године. Првостепена пресуда донета је 03.12.2018. године, а другостепена 14.05.2020. године. Вредност предмета спора износи 720.000,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија тужиље није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић